

Post... què?

“E

s tractaria, doncs, d'un gran pacte d'estat, consensuat per totes les forces polítiques estatals i també catalanes, que reconegui la singularitat d'allò que és inequívocament singular”. No és tracta, encara que ho pugui semblar, d'un fragment de la ponència congressual d'Unió. Es tracta d'un fragment de l'esborrany de la ponència d'estratègia de CDC, coordinada per Pere Esteve, secretari general del partit. En el mateix esborrany, però en l'apartat sobre l'extensió de la consciència nacional, també es proposava avançar “cercant –per la via del consens– la unitat d'acció de les forces polítiques catalanes en tot allò que sigui possible”. La primera referència al consens que es feia en aquest esborrany de la ponència va ser posteriorment suprimida en la seva totalitat, i la segona va sobreviure al text definitiu però suprimint-hi les paraules “consens” i “unitat d'acció”. Malgrat això, la ponència que finalment va aprovar el desè congrés de CDC va conservar el fragment en què s'afirma que el pacte d'estat que proposen els nacionalistes “té l'enorme avantatge que d'entrada podria ser objecte d'un ampli acord, sobretot de les forces polítiques catalanes, independentment de les seves distintes sensibilitats pel que fa a terminologies i models”. Hi havia, i hi ha, almenys sobre el paper, una invitació al diàleg amb totes les forces polítiques catalanes per millorar l'autogovern. Una invitació molt semblant a la que va fer Duran i Lleida setmanes després, i que tanta polseguera ha aixecat.

La supressió de les dues primeres referències al consens obeeix, segons fonts de la direcció de Convergència, a la voluntat expressa del president Pujol que no comparteix, com és sabut, aquesta estratègia. Jordi Pujol considera que el consens no garanteix major eficàcia en la negociació amb Madrid i apel·la a les *rebaixes* de la transició com a exemple. D'aquesta manera va aconseguir que CDC diluís la intensitat de la proposta, malgrat que pugui ser ben vista per alguns dels

seus més destacats dirigents, com Joaquim Molins, Josep Maria Cullell, o el mateix Pere Esteve. Però Pujol no ha aconseguit aturar Duran i Lleida, i sembla que li ha dolgut. En la darrera executiva de CDC, va qualificar l'actitud de Duran de “deslleial”.

Però la polseguera aixecada aquests dies sobre les diferències entre Unió i Convergència va molt més enllà de les discrepàncies sobre la necessitat o la utilitat de crear aquest front comú o consens entre totes les forces polítiques catalanes. Les diferències en aquest tema, com s'ha

vist, no són tantes, i si existiren serien, com va recordar Pere Esteve en conferència de premsa, formals. La polèmica obeeix a motius de fons que afecten al repartiment d'espais entre ambdós partits, i al paper que hi han de representar en el futur les persones que els lideren.

CiU és una marca política que electoralment funciona i ha funcionat durant molt de temps. Però sota aquesta marca han conviscut dos socis amb estratègies de partit diferents, que no vol dir necessàriament incompatibles. Unió, essent lleial a la coalició, ha anat fent-se un forat, un espai propi amb un lideratge diferenciat. Convergència no ha volgut, no ha sabut o no ha pogut fer-ho, i ha prioritzat l'acció de govern per sobre la vida de partit, satisfeta del lideratge de Pujol. En altres paraules, Unió ha preparat el

seu futur, Convergència encara no. Fins ara havia prioritzat el present i havia deixat el futur per més endavant, per un dia que potser ja ha arribat.

Hi ha un exemple, molt usat, que serveix per il·lustrar-ho: mentre Unió té la seva pròpia política internacional, la de CDC ha estat la del govern de la Generalitat. Això ha estat sovint motiu de tensions entre ambdós partits. Però seguint amb l'exemple, la resposta més racional que es pot donar al problema no sembla que sigui criticar, qüestionar o limitar a Unió la seva política internacional, sinó que Convergència es doti d'una política internacional pròpia. I així, sobre tots els aspectes de la seva acció com a partit. D'això se'n pot dir “fer partit”, com en diuen Pere Esteve o Felip Puig, o preparar el postpujolisme, com en diuen altres. Sense presses electorals, que no n'hi ha, però també sense por. ■

PERE MARTI

“Sota la marca de Convergència i Unió han conviscut dos socis amb estratègies de partit diferents, que no vol dir necessàriament incompatibles.”